

Ганна Терянік

ПРИГОДИ ПЕСИКА

КОКСА – 2

СПАДКОЄМЕЦЬ

Дніпро + ЛІРА / 2021

УДК 821.161.2'06-31-93

Т 35

Терянік Ганна

Т 35 Пригоди песика Кокса – 2. Спадкоємець.
Дніпро: Ліра, 2021. 152 с.

ISBN 978-966-981-517-0

Друга частина оповідань – це вже не один, а цілих два песики Кокси! Старший, який взяв собі псевдонім Премудрий, вмовив родину купити йому маленького друга, якого теж назвали Коксиком, але Прекрасним. Разом вони виходять на прогулянку, разом відпочивають, разом навчаються, разом діляться своїми пригодами. Навколо них утворилося ціле коло друзів, які кожного дня вигадують нові розваги і жарти. Вирушаємо!

ISBN 978-966-981-517-0

© Терянік Г., 2021

© ЛІРА, 2021

* ЗМІСТ

Діючі особи	4
Кодекс такси	6
Кодекс їжі	8
Глава I. Премудрий розповідає	11
Глава II. Прекрасний розповідає	31

* ДІЮЧІ ОСОБИ:

Старий Кокс (Премудрий) – голова ради старійшин парку, розумово обдарований. До їжі та похвали жадібний. Має державні нагороди, тільки десь їх ховає.

Молодий Кокс (Прекрасний) – не втрачає надії стати розумником. До їжі байдужий. Має державні нагороди. Точніше, вводить усіх в оману.

Мама – головна людина в нашому житті, бо вона вміє смачно годувати.

Інженер – теж людина, чоловік Мами, але, здається, з'явився на світ, щоб виховувати собак.

Булочка – велике цуценя Мами та Інженера, наш янгол-охоронець і взагалі найдобріша до нас людина.

Шльома – менше цуценя Мами та Інженера, але теж дуже добрий хлопець, який навчається в школі і завжди носить нам зі шкільної їдальні щось смачне.

Птеродактиль – папуга, який живе з нами, нащадок динозаврів.

Карл, Тигриця, Вовкодав, Ганна Ярославна, Пломбір, Мотя, Білий, Подружка Лабрадорка, Модель, Англійська Королева, Футболіст, Коза, Шприц Грейпфрут, Чемпіон, а також ватажок всіх котів Отаман – кращі друзі песиків Коксів.

Біла Шафа – місце сили, яке зберігає харчі. Постійно знаходиться в кухні.

* КОДЕКС ТАКСИ

1. Такса – майже людина, навіть краще.
2. Такса – не порода, а стиль життя.
3. Господар такси – особа, якій неймовірно пощастило в житті.
4. Такса не гавкає, вона виражає свою думку.
5. Ненажера – це Ви!
6. Смаколик, знайдений на вулиці, – святе!
7. Валятися в смаколиках, які мають, на ваш погляд, смердючий запах, – святе.
8. Нори іноді замалі для таксячого тіла.
9. Собі облаштовуйте місце! Такса спить посеред ліжка під ковдрою. Це закон. Так-так, у ноги лягайте самі.
10. Немає слухняності вівчарки? Такси просто зважують кожне слово!
11. Сидіти стовпчиком правильно можуть лише справжні сарделі.
12. На прогулянку під дощем ходіть самі.
13. Спати потрібно майже весь день, щоб ввечері мати сили показати світу все, на що здатна такса.
14. Птахів та їжаків потрібно ганяти, бо так вже сталося в їхньому житті. Котів краще оцінювати по зовнішності: буває в них така пика та погляд, що краще пройти повз, приспівуючи пісеньку.
15. Рити ями – обов'язок. Це справжні укріплення. В них можна заховатися чи, на крайній випадок, витягти звідти коріння декілька метрів завдовжки.

16. Погляд такси – німий докір людству. Користуватися цією навичкою обов'язково!!!
17. З дітьми можна гратися та об'їдати їх. Якщо внутрішній голос не дозволяє робити це лагідно, краще відійти: люди за своїх цуценят горою стоять, тому може дістатися таксам на горіхи.
18. Усі речі в помешканні належать таксі. Тільки вона вирішує, що їй потрібно, а чим можна поділитися.
19. Домашній улюбленець у такси зазвичай один, але інші теж мають право жити.
20. Дивись п. 1.

* КОДЕКС ЇЖИ

1. Такса любить м'ясо. Переважно гарно приготоване. Зі скориночкою, щоб як у всіх людей. Можна й варене, але люди не повинні це знати.
2. Такса любить рибу. До нестями! Бо риба дає натхнення! Її можна не тільки їсти, в ній можна валятися!
3. Такса любить твердий сир! Краще смердючий. Вона любить його натхненно, незважаючи на те, що після трапези не завжди гарно з животом.
4. Сир м'який (творог) – то тільки кажуть, що такса його любить. Якби зі сметанкою... Ні. Тільки якщо на м'ясо впаде грудка сиру...
5. Ну, корм такса їсть, тому що люди так придумали.
6. А ось канапку можна навіть із зеленню. Якщо на хлібці лежить шинка завширшки з долоню. З дві.
7. Лаваш теж підійде. Особливо підсмажений.
8. Горіхи... Це якась неперевершена страва у всіх її проявах... Знаємо, що можна їсти та гратися одночасно.
9. Перші страви самі їжте. Хіба гущу можете запропонувати.
10. Усілякі там вареники з пельменями теж. Аби хтось начинку діставав...
11. Сира морква, буряк, картопля. Це коли люди варять щось для себе, але варене буде ще гірше, ніж сире.

12. Яблука. Іноді такса готова з'їсти того, хто не поділиться. Але це трапляється переважно ввечері. Зранку яблука йдуть поганенько))
13. Цитрусові. Дарма витрачені кошти. Особливо незрозуміло, коли купують лимони. Але є таємниця – помело!!! Спробуйте, якщо що.
14. Цибуля, часник – фу. Це клята їжа інших тварин. Хоча маринованою можна поласувати.
15. Сосиски, ковбаси, балики – це солоний рай на землі! Їх целофанові обгортки такса теж любить, але люди чомусь проти...
16. Спиртні напої – ганьба. Такса – ЗСЖ.
17. Тістечка, цукерки та інший непотріб нас не дуже цікавить. Це все можна скласти в пашу, виплюнути назад, потім знову в пашу, потім назад.
18. Салати нехай їдять божевільні.
19. Кавунчиком добре поласувати, динькою, персиком, але не треба замінювати цим м'ясо!!!
20. Узагальнено можна сказати, що такса ніколи не повинна відчувати навіть натяк на голод! Тому краще віддати свій шмат. Краще весь. І не тільки свій.

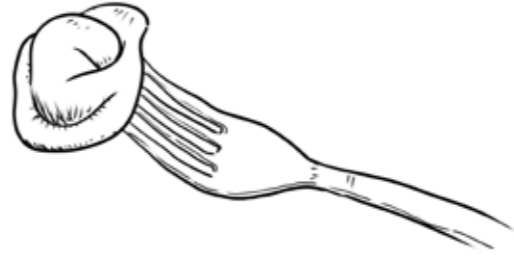

Глава I

ПРЕМУДРИЙ РОЗПОВІДАЄ

*** Як варити пельмені,
що може Інженер,
підозри Премудрого**

Я вже розповідав, що маю ексклюзивне хобі, яке не кожному підкорилося. ЇЖААА! Тому, навіть коли сплю, маленьким своїм карим оком просинаюся та придивляюся прискіпливо до всіх навколо. Раптом пові вітерець від двері холодильнику, який я зову Білою Шафою, і звідти вистрибне до мене в обійми смакота смакотюща?

Ось вона й здобич! Йде, малесенький! Інженерчик! Цікаво, він поїсти чи по морозиво? Дістає щось невідоме. Упаковка схожа на пельмені, але вміст дуже дивний – великий товстий мерзлий пиріг. Якби був телефон, можна було б Карлу скинути фото, може, він бачив десь таке.

Тим часом Інженер сказав страшні слова, дивлячись на «пиріг», поклав його в каструлю та почав варити. Страшні слова продовжували до мене доходити, і я зрозумів! Ці пельмені десь нагрілися, а потім замерзли та перетворилися на нове блюдо.

Мій Інженер завжди їсть те, що ніхто не хоче, навіть я. І завжди каже, мов, бачиш, Коксику, ти б таке не їв! Десь всередині я підозрюю, що він дратує мене, але відвожу очі та сподіваюсь на краще))) Щось довго вариться пиріг! Я вже й носом до п'яточки притулився, і лапу свою поклав, а мене відштовхнули та сказали, що я колючий! Самі ви колючі!

Воно так пахне, що Птеродактиль прилетів та сів мені на спину співати. А Інженер варить! Птеродактиль махнув на все крилом та полетів до Булочки їсти комп'ютер. А Інженер варить! Мама пішла в магазин та повернулася. А Інженер варить! Це, скоріше за все, не пельмень, а шмат металу!

Нарешті. Надвеликим зусиллям та спеціальними інструментами «це» дістали та поклали на тарілку. Тепер важливо знати, чи перепаде мені м'ясо з цього столу? Слухайте, а якщо там не м'ясо, а картопля? Ні. Піду до Птеродактиля, він завжди з Булоччиного смітничка щось дістане. Чи краще до Шльоми піду. Якраз він кличе. Біжуууу! Ми ще вчора домовились з'їсти прихований гамбургер, напевно, час настав!

*** Зимовий відпочинок песиків, хто така Йогиня,
чому Премудрий із Карлом її полюбили**

Я іноді люблю з Мамою прогулятися до друзів, почухати там спинку об новенький килим, з'їсти котячий корм, поки його господар ховається під шафою, ну і ще деякими дрібницями скористатися з неприкритою зухвалістю.

Зимом взагалі трапилось несподіване. Ніщо не віщувало змін, коли раптом Мама почала мене збирати. Повірте, я це кінчиком вуса відчуваю! У найбільший пакет із супермаркету спочатку поклали мою ков-

дру. Одразу спливли думки про тих нещасних, кого вигнали з дому на мороз. Ще й Інженер остраху додав своєю людожерською посмішкою. Точно, точно подумав, що, мовляв, йди, Коксику, в лісі поживи, бо щось ти мені набрид. Далі в пакет пішов мій мішечок з кормом, а слідом за ним тарілочки!!! Все... Невже насправді в ліс... Причепили аркан та повели до машини...

Знаєте, хто мене в салоні чекав? Карл!!! Карле, ріднесенький, невже тебе теж у ліс? Яке щастя! Ти теж з ковдрою та тарілками?

Їхати виявилось зовсім недовго, хвилин через десять ми вже вийшли з речами з машини, швиденько забігли в невідомий під'їзд, а там нам відчинила двері привітна жіночка, в яку ми одразу закохалися. Трохи згодом зрозуміли, що вона займається якоюсь неймовірною гімнастикою, яка має назву «йога». Саме тому наша тимчасова хазяйка отримала нарешті прекрасне ім'я – Йогиня. А ми з Карлом таки зрозуміли, що нас віддали не назавжди. Про це нам повідомив Йожик, син гімнастки.

Ви не уявляєте, як ми в гостях богували! По-перше, щоб ми не награм не схудли, годували нас постійно! По-друге, вперше в житті нас виводили подихати свіжим повітрям по чотири рази на день. Я весь час розпитував Карла, скільки нам ще залишилось тут бути, бо я щось не дуже додому поспішав, згадуючи підступну усмішку Інженера. Карл теж був задоволений та показав мені живіт, який раптом погладшав на декілька кіло.

Але день повернення таки настав! За нами приїхали пізно ввечері, обіймали, цілували, забрали назад всі пакети з ковдрами, але залишили Йогиню з Йожиком плакати... Вони сказали, що таких прекрасних собак ніколи в житті не бачили))

Це буде перше, що я розповім Інженеру. Нехай все знає! А Карл забув у гостях свою улюблену іграшку, яка дуже схожа на мертвого півника. Вирішили, нехай ця коштовність залишиться у Йогині, на згадку.

* Карл, Мотя та заздрість Премудрого

Мій бородатий друг Карл одружився... Ненадовго. На тиждень. Зранку я вийшов у парк, а він з білявкою.

– Мотя. Знайомся.

– Жмотя? Коксик мене звати.

Карл... Одружився таки, негідник. А як же я? Як наша дружба, ми ж століття разом! Ууу. Тепер ти станеш батьком, будеш висиджувати пташенят, а я... Хоча... Нащо ті турботи? Білявки, весілля, діти, коли стільки навколо цікавого! Одне питання, чому Карл кожного ранку Жмотю виводить на прогулянку? Вона стра-

шенно заважає! Постійно плутається під ногами та лякає тонким гавкотом, від якого навіть я починаю тремтіти.

Жмотя – мальтійська болонка. Спочатку я думав, що її з Мальти привезли, чи вона лицар Мальтійського ордену, чи брала участь у середньовічних змаганнях, але помилився. Вона – звичайна кобіта, яка ніколи в житті не приміряла обладунків. Навіть малесеньких. Навіщо вона Карлу здалася, не розумію!

Потерпав я цілий тиждень, отримував її незграбні поцілунки, плу- тався в її мотузці та бачив, як Карл все менше бажає одягти весільний смокінг. Останні три дні його очі стали байдужими, якщо не скляними, і він прошепотів мені на вушко, що термін перебування кобіти нарешті завершується.

Я не хотів показувати радість, але не утримався! Звісно, що не ска- вав, як цуценя коня в степу, але хвостиком махнув. Ледве помітно.

– Карле, може, в кіно сходимо? На блокбастер. Розважимося трохи.

– Пішли. Гарзд. Чуєш, а хто такі ці лицарі Мальтійського ордену? Вівчарки?

– Вівчарки, вівчарки. Тобі не впоратись!

* **Премудрий, шафа для гостей, режисерські здібності та Карл у ролі квіточки**

У всіх на світі є спеціальні прилади для прийому гостей. Я теж не виняток у цьому питанні. Мама зазвичай використовує крісло чи диван. Я засуджую такі прояви авторитарності, тому що крісло – моє. Незва- жаючи на те, що вся родина вважає його своїм, навіть Шльома. Роблю виняток тільки для Інженера, бо вдвох з ним ми не вміщаємось настіль- ки, що хтось із нас гучно падає на підлогу. Ви розумієте, звичайно, хто це. Як завжди, я, Коксик Премудрий.

Шльомка для своїх гостей взагалі використовує все, частіше навіть підлогу! Коли вони там грають, я – вірець спокою, бо впевнений, що ніяких посягань на крісло не буде. Хоча підлога – тимчасове явище, особливо коли над хлопцями починає кружляти Птеродактиль, розма- хуючи крилами, як кондор. Вони миттєво підхоплюються та починають носитися по квартирі так, наче в них самих вирости крила, і тоді, Кокси- ку, тримайся! Крісло – не спасіння!

Булочка, любов моя з дитинства, ніколи не позбавляє мене спокою, бо ті, хто до неї приходять, завжди перебувають на її території за за- чиненими дверима. Тільки іноді чутно, як звучить музика чи голос із кіно, але це нікого не тривожить. Буває, мене кличуть, щоб я свої думки з приводу режисерської роботи висловив. Я, до речі, той ще експерт! Не знали? Просив Шльома зняти про мене ролик та викласти в інтернет, бо, на мій погляд, те, що він знімає та викладає, не відображає дій-

сність. Але він дивиться та сміється, негідник. Вчора навіть назвав мене по батькові, а я терпіти не можу офіційні звернення.

Гості Інженера чомусь ті самі, що в Мами, тому він теж їх розсаджує скрізь. Дякую, що хоч не поверх мене.

Дивився я на це багато років, дивився... І вирішив, що моїм гостям теж потрібно своє місце. Воно обов'язково повинно бути зручним та надійним, щоб у голову ніякі думки зайві не лізли. Саме тому найкращим місцем для гостей вважаю... шафу в коридорі! З розсувними дверима. Нещодавно випробування пройшов Карл і залишив найкращі відгуки. Тітка, його власниця, саме так казала. Як це виглядає? Вважаю, що прекрасно! Ступає Карл на мій поріг один крок – і одразу в шафу. Сидить там, як квіточка, в темряві, дякую Мамі, вона хоча б двері трохи йому відкриває. А я тим часом його розважаю – ходжу повільно, як король, по квартирі, гучно йому розповідаю про страви, котрі подають мені на обід чи вечерю, розповідаю, де відпочиваю, як всі радіють, коли я знаходжусь поруч. А шафа тим часом здригається від сміху чи від сліз Карла, в залежності від теми. Потім Тітка забирає його, ріднесенького, додому, і він ще тиждень згадує, як чудово провів у мене час.

Наступного разу Білого запрошу, він теж, вважаю, буде вражений. Може, Інженеру запропонувати шафу? Хоча ні... Боюсь, сам там сидітиме))

* Туризм у житті Премудрого, люди, які люблять ковбасу, кавуни та море

Всім відомо, я – турист, тому відпочивати люблю в наметі на березі моря. Засмагаю, один раз на два тижні купаюся, бо цю мокру воду неможливо пережити, їм натхненно та сплю. Але зі сном теж не все гаразд. Інженер, який раптом відпустив бороду та одягнув хустинку, спати мене на свій м'який матрац не бере, бо вважає, що я штовхаюся. Булочка зачинила вхід у свою кімнату на застібку, щоб я не таскав туди лапами мушлі. Шльома взагалі уявив себе військовим та спить, як генерал армії, на розкладному ліжку. Одна моя любя Мама чомусь обрала собі жорсткий каремат, ще й при цьому вважає, що так дуже корисно для спини. Тому за те, щоб спати з Мамою, я готовий позбавитись будь-яких зручностей.

Взагалі, все було б добре, якби не друг Карл. Весь час здається, що він хоче з'їсти мою їжу, тому приходиться за ним спостерігати з ранку до ночі і навіть під зоряним небом, бо він такий собі друг, жадібний, не те що я, сама щирість. А ще у мене з'явилася була нагода трохи підхарчовуватися подалі від Карлова ока, але Булка взяла і зламала всі мої плани.

Метрах у ста від нас розташувалися прекрасні люди, які дуже люблять ковбасу. Одного вечора, коли місяць був ліхтарем на все небо,

